

ПО ОЧИТЪ СЕ ПОЗНАВА

Учителят чу глъчка въ стаята и надникна. По лицата на струпалитъ се край стената ученици трептѣше тревога.

— Защо не сте си на мѣстата? — викна имъ той отъ вратата.

— Картината нѣма, господине учителю, — викнаха тѣ въ единъ гласъ и се заразпрѣскаха.

— Каква картина? — заогледа учителят стаята.

— Картината „Овчарче“, хее тука дето бѣше, — посочиха му нѣкои съ ржце. Изви той глава, видѣ празния бѣлъ правоугълникъ, заеманъ отъ липсалата картина, па влѣзе и се заглежда въ децата.

— Е, кой я взелъ? Казвайте, че азъ ще позная.

— Азъ не съмъ.

— И азъ не съмъ, — засиваха се децата смутени, а учителят още повече впи погледъ въ тѣхъ, сякашъ искаше почитѣ имъ да познае крадеца. Но въ очитѣ на всички свѣтѣше небесна чистота.

Като храмъ бѣха украсили тѣ стаичката си. Сбираха пари помежду си, купуваха си хубави картинки, момчетата изработваха прости дървени рамчици и поставяха картинкитѣ въ тѣхъ. По прозорцитѣ момчетата бѣха надонесли саксии съ хубави градински цвѣтя. Всѣка сутринь едно отъ тѣхъ идваше по-рано, поливаше цвѣтята и оттупваше картинитѣ отъ праха. Като очитѣ си пазѣха тѣ всичко въ стаята. И сега, когато една незнайна ржка бѣше грабнала картината „Овчарче“ отъ стаята имъ, истинска болка трептѣше въ очитѣ имъ.

— Бай Тане, — извика учителят училищния слуга — да не си взималъ отъ тука една картина?

— Да пази Господъ, даскале, — прекръсти се стариятъ слуга — това си е детска работата...

— Хее тука бѣше.

— Аа, оная съ оварчето, дето свири. Знамъ, хубава картинка бѣше и мисля, че вчера, като метохъ си бѣше тука. Чуд-